

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-472/2023-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Pavlić Roberta iz Duge Rese, Trg kralja Tomislava 8, OIB: 26756634540, zastupanog po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, protiv tužene Zagrebačke banke d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupane po punomoćnicima iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, održane 20. svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno i zamjenice punomoćnice tužitelja Isabelle Zajec, odvjetnice u odvjetničkom uredu Davora Bartolca, odvjetnika iz Karlovca, te zamjenice punomoćnika tuženika Pie Gaia Baučić, odvjetnice u OD Porobija & Porobija iz Zagreba, po objavi 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 2. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, broj 3208536544 od 05.03.2007.g. u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“.

II Tužena Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 dužna je tužitelju Pavlić Robertu iz Duge Rese, Trg kralja Tomislava 8, OIB: 26756634540 isplatiti iznos od 1.478,15 kn/196,18 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 06. ožujka 2007. pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III Nalaže se tuženoj Zagrebačkoj banci d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Pavlić Robertu iz Duge Rese, Trg kralja Tomislava 8, OIB: 26756634540 troškove ovog postupka u iznosu od 307,79 eur zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, tekućim od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 05. ožujka 2007.g. sklopio s tuženom Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj ugovora 32080536544, kojim je

tužitelj podigao kredit u iznosu od 21.475,30 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora na dan isplate te s promjenjivom kamatnom stopom u skladu s Odlukom tužene. Nadalje navodi da je odredbom čl. 2. Id. ugovora određeno kako se „Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknade za usluge kreditora“, te mu je temeljem takve odredbe tužena dana 06. ožujka 2007.g. naplaćen iznos od 1.478,15 kn/ 196,18 eur na ime troškova „isplate kredita – u korist naknade“, što je vidljivo kako dalje navodi iz prometa po kredita, u kojem je predmetna uplata evidentirana dana 06.03.2007.g. Nastavno iznosi da je tužena predmetnu odredbu iz čl. 2. Ugovora o kreditu tužena unijela u Ugovora bez da su stranke o toj odredbi pojedinačno pregovarale, što je protivno čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., 46/2007., 79/2007., dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a to za posljedicu sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a ima nepoštenost i ništetnost id. ugovorne odredbe. Naime, obrazlaže da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo prema članku 81. st. 1. ZZP-a smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno članku 81. st. 2. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac te potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tužitelj slijedom toga tvrdi da je ugovorna odredba čl. 2. st. 3. kojom je dakle ugovorena naplata naknada i troškova „u skladu s Odlukom o Tarifi naknade za usluge kreditora“ tužene, unaprijed bila pripremljena od strane tužene i da o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužiteljica imala utjecaja na njezin sadržaj. Naime, iz potvrde po kreditu vidljivo je da je tužitelju na ime naknade za obradu kredita dana 06.03.2007.g. naplaćen iznos od 1.478,15 kn/ 196,16 eura, a da tužitelj ni danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, odnosno koje je stvarne troškove vezane uz „obradu“ predmetnog ugovora o kreditu tužena mogla imati a da bi ih trebao snositi tužitelj. To napose jer je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike zaposlene u tu svrhu, pa je prema tužitelju očigledno da navedena odredba čl. 2. id. Ugovora nije jasna ni određena, obzirom iz iste nije vidljivo niti razumljivo koje je to troškove odnosno naknade bio dužan snositi, pa je naplatom predmetnog iznosa od tužitelja kao potrošača očigledno prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja. Stoga po tužitelju iz svega navedenog proizlazi da je odredba čl. 2. predmetnog ugovora nepoštena, samim time i ništetna, te je tužena dužna vratiti tužitelju naplaćeni iznos zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja, pa tužitelj podnosi tužbu i predlaže po provedenom postupku donijeti odluku kao u izreci ove presude.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan; uključujući pravne osnovu, visine, te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio tužbu u ovom predmetu. Prvenstveno je istaknuo prigovor zastare obzirom je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.478,15 kn / 196,18 EUR naplaćena 6. ožujka 2007. godine, a tužba je podnesena 2021. godine, što znači nakon više od 14 godina. Tuženik naime tvrdi da tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. PŽ-7129/13) nije prekinula tijekom zastarnog roka tužiteljevog zahtjeva za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a čak i da je prekinula tijekom zastarnog roka po tuženiku je tužbeni zahtjev u zastari, jer je podnesen 19. lipnja 2023. godine. Vezano

uz id. prigovor zastare tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Zadru, posl. br. GŽ-1145/2021 od 6. travnja 2022. Godine i posebno točku 48. obrazloženja:

„U odnosu na potraživanje s osnova isplaćene naknade za troškove obrade predmetnog kredita u iznosu od 2.099,33 sa pripadajućom zateznom kamatom i iznosa od 1.376,00 s osnova isplaćenog iznosa troška ovjere ugovora kod javnog bilježnika s osnove ništetnosti odredaba čl. 2. st. 4. i čl. 23. st. 1. toč. H. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu navesti je da je taj zahtjev tužitelja neosnovan budući je nastupila zastara prava potraživanja naplate istih ovo stoga što je tužitelj iznos od 2.099,33. kn platio dana 17. travnja 2007., a iznos od 1.376,00 kn platio dana 13. travnja 2007., dakle protekom zastarnog roka od pet godine iz čl. 225. ZOO, jer je tužitelj tužbu podnio dana 12. lipnja 2019.,“.

2.1. Osim iz tog razloga tuženik smatra tužbu u cijelosti neosnovanim, jer osporava i da bi ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva bila nepoštena odnosno nišetna sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, t.j nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ističe da tužitelj u prilog takvim svojim tvrdnjama ne predlaže niti jedan jedini dokaz, pa bi kako navodi takav tužbeni zahtjev trebalo odbiti već i primjenom načela o teretu dokazivanja. No, neovisno o tome prije svega ukazuje na stanje propisa i okolnost da u vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Također ukazuje kako tužitelj nije dokazao da je potrošač i da se radi o potrošačkom ugovoru.

2.2. Nadalje tvrdi i da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjano ugovorena i temelji se osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Tako iznosi da je u tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, zakonodavac u:

- čl. 1. i čl. 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013) dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“;

- da je ministar financija 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštenu predvidio naknada za obradu kredita, koju vjerovnik „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“.

Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) glasi:

„Članak 3.

1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja. “Stoga da je zakonodavac smatrao kako je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda kako navodi ne bi takvu naknadu dodatno uredio citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu.

Također ističe da je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija „na svim kontinentima“ i u praksi nije, dakle, nepoznato, niti su naknade per

se zabranjene. Poziva se da o tome svjedoči Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010., koja već u članku 4. (Definicije) navodi:

„efektivna kamatna stopa” (EKS) znači ukupni trošak kredita za potrošača, izražen kao godišnji postotak ukupnog iznosa kredita, uključujući, prema potrebi i troškove iz članka 12. stavka 2. te izjednačuje na godišnjoj osnovi sadašnju vrijednost svih budućih ili postojećih obveza (povlačenja tranše, otplata i naknada), dogovorenih između vjerovnika i potrošača;

Također je u članku 11. Direktive (Standardne informacije koje treba uključiti u oglašavanje) propisano kako se u standardnim informacijama koje se pružaju potrošaču navode jasno, sažeto i uočljivo sljedeće stavke:

„(...)

(c) stopa zaduživanja, uz navođenje je li fiksna ili varijabilna ili kombinacija obaju kamata, zajedno s pojedinostima o svim naknadama uključenim u ukupne troškove kredita za potrošača“

Da naknade predstavljaju redoviti trošak kredita tuženik ukazuje i na Direktivu 2008/48/EZ2 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ koja navodi kako se ukupni troškovi kredita sastoje:

„(...)

(g) „ukupni troškovi kredita za potrošača” znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu.

2.3. Stoga zaključuje da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita bila redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat u nacionalnom zakonodavstvu i na razini Europske unije. Uz to ističe da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao kako kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pa se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Komentira da se hrvatski zakonodavac na to dakle odlučio, ali samo pro futuro, za ugovore o stambenom potrošačkom kreditiranju sklopljene nakon stupanja na snagu tog Zakona 20. listopada 2017., slijedeći pri tom pristup koji proizlazi iz za nacionalnog zakonodavca obvezujućeg, istovrsnog ograničenja propisanog Direktivom 2014/17. Kako je pak Ugovor o kreditu sklopljen u ožujku 2007. godine, te je i naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena u ožujku 2007. godine, dakle više od 10 godina prije stupanja na snagu tog Zakona, smatra da to mora poštovati svaki hrvatski sud budući je kako navodi, zakonodavac izriječno isključio primjenu tog Zakona na ugovore sklopljene prije njegova stupanja na snagu. Isto je, kako ističe, sukladno ustavnom načelu zabrane retroaktivnosti propisa koja obvezuje i sud, te je posve izvjesno da ni Sud Europske Unije ne bi na uvjete ugovora sklopljenog s tužiteljem 2007. godine primjenjivao stajališta koja je zauzeo ili će zauzeti u vezi s

primjenom Direktive 2014/17 (pri čemu bi se pritom postavilo i pitanje bi li taj Sud uopće bio nadležan za odlučivanje o ugovorima koji su sklopljeni prije nego li je Republika Hrvatska postala članicom EU). Po tuženiku to ujedno znači da se recentno stajalište zakonodavca u pogledu isključenja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ne odnosi na potrošački ugovor koji je predmet spora, budući je on sklopljen 2007. godine, za vrijeme važenja Zakona o bankama, NN 84/02, koji je u sklopu odredaba o obveznom informiranju potrošača odredbom stavka (3) članka 173. izričito propisao obvezu (ali i ovlast banaka) informirati potrošače o uvjetima pružanja usluga, odobravanja kredita, uključujući informiranje o naknadama koje banka zaračunava korisniku kredita. Uzgred napominje da je i po Zakonu o kreditnim institucijama, NN 159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 146/2020, propisano kako se naknade uređuju općim uvjetima poslovanja kreditnih institucija (točka (5) stavak (4) članak 303.

2.4. Tuženik nadalje iznosi da je ugovorna odredba bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te da sukladno članku 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni „ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive“. Naime, obrazlaže da je id. odredba čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača u skladu s člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13, koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, te isporučenih usluga i robe na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Tuženik pri tom tvrdi da je u konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva „ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu“. Tvrdi i da je visina naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge i smatra kako uopće nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna odredba nepoštena. Naime skreće pozornost kako je „upravo odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu“ propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, pa tako i naknadu za obradu kredita. Nadalje, po tuženiku je Odlukom o Tarifi naknada za usluge u točki B3.1.10.1 a). na jasan, razumljiv i određen način te propisana naknada za obradu kredita za kupnju motornih vozila u iznosu od 1,5% od iznosa kredita, a takva Odluka o Tarifi naknada za usluge bila je dostupna u svako doba (kao i danas) u poslovnicama Banke. Osim toga, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a pored toga tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali tužitelju prije nego što je došlo do sklapanja kredita. Također, obveza plaćanja naknade propisana je Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5. koju citira,,: „a fiksni iznos naknade od 1,5% bio je jasan svakom prosječnom korisniku kredita“. U tom smislu poziva se na presude iz sudske prakse; i to Općinskog suda u Varaždinu, posl. br. P-752/2019 od 24. kolovoza 2021.g., presudu Općinskog suda u Varaždinu posl. br. P-548/19-40 od 3. lipnja 2022. g., presudu Županijskog suda u Varaždinu posl. br. GŽ-829/2022-2 od 27. listopada 2022. g. i presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-2101/2022, te citira dijelove obrazloženja s tim u vezi.

Najzad tuženik tvrdi da id. ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu (a još manje „znatnu“) neravnotežu između stranaka. U slučaju ipak da sud utvrdi kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača odlučno utvrditi je li predmetna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. To kako navodi treba „provjeriti“ sud koji provodi postupak, a po tuženiku id. naknada nije prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. I nastavno dodaje; Praksa automatskog povezivanja činjenice da se o nekoj odredbi potrošačkog ugovora nije pregovaralo ne vodi neposredno zaključku da je time među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža, već dakle značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo.

2.5. Automatsko povezivanje te dvije okolnosti, prema praksi Suda Europske unije ne dolazi u obzir, te se koncepcija pojma značajnije neravnoteže mora ocijeniti u svjetlu analize pravila nacionalnog prava kako bi se utvrdilo da li, i ako da, u kojoj mjeri, ugovor stavlja potrošača u manje povoljnu pravnu situaciju, nego li je to ona koja je propisana važećim nacionalnim pravom, napose u vezi postojanja neravnoteže između banke i potrošača prilikom ugovaranja naknade tuženik upućuje i na stavove iznesene u presudi Suda EU u predmetu C-621/17 od 3. listopada 2019.g.:

„55. Kada je riječ o pitanju uzrokuju li odredbe o kojima je riječ u glavnom postupku, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu na štetu potrošača, treba utvrditi da je – kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje – naplaćivanje naknade za upravljanje i izlazne naknade predviđeno nacionalnim pravom. Ne čini se – što je ipak dužan provjeriti sud koji je uputio zahtjev – da te odredbe nepovoljno utječu na pravni položaj potrošača predviđen u nacionalnom pravu, osim ako usluge koje se pružaju u zamjenu za naknade nije moguće razumno uključiti u upravljanje zajmom ili u njegovu isplatu odnosno ako su iznosi navedenih naknada stavljenih na teret potrošača nerazmjerni u odnosu na iznos zajma. Na sudu je koji je uputio zahtjev da uz to vodi računa o učinku drugih ugovornih odredbi kako bi utvrdio uzrokuju li one znatniju neravnotežu na štetu zajmoprimca.“

Opetuje po uzoru Suda EU kako je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača, kao i da ispita je li iznos naknade nerazmjern u odnosu na iznos zajma.

2.6. Slijedom toga tuženik zaključuje da u okolnostima kada je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u vrijeme sklapanja ugovora bila:

- izričito zakonski dopuštena;
- ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu;
- fiksno određena u iznosu od 1,5% od iznosa kredita;
- određena odnosno određiva i lako provjerljiva u svakom trenutku;
- ekvivalentna izvršenim uslugama banke;

ne može se utvrditi da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama odnosno da bi naknada bila nerazmjerna iznosu zajma i/ili povrijedila načelo dobre vjere pa da bi se posljedično trebala smatrati nepoštenom / ništetnom.

Nastavno dodaje kako se u gore navedenom predmetu C-621/17 sud EU bavio i pitanjem je li ugovorna odredba o naknadama, koja ne sadrži konkretne usluge banke koje se pružaju u zamjenu za tu naknadu, uzrokuje znatnu neravnotežnu u pravima i obvezama stranaka, te je Sud EU na (prvo) postavljeno pitanje:

„treba li članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena valja razumjeti tako da nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi naknade za upravljanje i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“, odgovorio:

„Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.“

U istom predmetu na (drugo) postavljeno pitanje:

„treba li članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“ sud EU je odgovorio:

„Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

2.7. Slijedom toga iznosi da sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive pa da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, te,, da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Neovisno o tome, banka opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput:

1. Troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.);
2. Administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine;
3. Troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba;

4. Troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge.

Stoga po tuženiku, za ocjenu je li ugovorna odredba o naknadama ništetna nije od značaja jesu li usluge koje banka pruža u zamjenu za naknade konkretno i detaljno navedene u Ugovoru o kreditu, već je sud koji provodi postupak dužan prvenstveno ocijeniti je li ugovorna odredba o naknadama jasna, razumljiva i uočljiva te ocijeniti da li takva odredba uopće podliježe testu nepoštenosti sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača odnosno čl. 4. st. 2. Direktive 93/13. Sukladno svemu gore navedenom, tuženik smatra da nije dopušteno ocjenjivati jesu li (ne) poštene ugovorne odredbe o naknadama.

2.8. Podredno, ukoliko sud ipak smatra da navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik iznosi da je sud dužan uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, a posebice (i) iznos kredita i iznos naplaćene naknade te odnos ta dva iznosa (ii) nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa, kao i (iii) obavijesti i informacije koje je tužitelj imao u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, te (iv) pružene usluge, pa tek onda donijeti odluku uzrokuje li tako ugovorena odredba znatnu neravnotežu između stranaka. No, sukladno svemu gore navedenom tuženik opetuje kako takva ugovorna odredba ne može uzrokovati i nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa predlaže nakon provedenih dokaza u cijelosti odbiti tužbene zahtjeve i naložiti tužitelju da njemu - tuženiku naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. U dokaznom postupku sud je radi utvrđenja činjenica i pravilne ocjene činjeničnog stanja izvršio uvid u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208536544 od 05. 03. 2007. s Potvrdom javnog bilježnika Željka Kaić na listu 5-9 spisa, u Promet po kreditu na listu 10-15 spisa, u punomoć tužene banke za samostalno i pojedinačno potpisivanje ugovora s građanima uz ovjeru potpisa u Predračun broj 2006-0809-1 i banke na listu 10-11 spisa, u Ispis naloga na listu 21-22 spisa, te uvid u Troškovnik tužitelja i tuženika. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika s prilogima u privitku, podnesak tužitelja od 02.02.2026., podnesak tuženika od 23.03.2026. i iskaz tužitelja dan na glavnoj raspravi održanoj dana 20.05. 2026.godine.

4. U predmetu ovog postupka među strankama nije sporno da su dana 05. ožujka 2007. godine sklopile Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208536544, kreditne partije broj 7103530237 kako je razvidno iz priložene preslike ugovora uz tužbu, a po kojem Ugovoru je tužitelj podigao kod tužene banke kredit u iznosu od 21.475,30 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Međutim,, između stranaka je sporna pravna valjanost dijela odredbe članka 2. id. Ugovora o kreditu broj 3208536544, koji je dakle sklopljen između tužitelja i tužene Zagrebačke banke d.d. dana 05. ožujka 2007. godine, a kojom odredbom je na teret tuženika propisana obveza plaćanja „svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, a temeljem koje je tuženiku u postupku kreditiranja naplaćena naknada odnosno trošak u visini od 196,18 eur. Sporno je naime je li predmetna odredba ništetna, obzirom tužitelj tvrdi kako navedena odredba nije jasna ni određena a niti je iz iste vidljivo i razumljivo koje je to troškove odnosno naknade (tužitelj) bio dužan platiti, a da nije

imao utjecaja na sadržaj id. odredbe jer stranke o njoj i nisu pojedinačno pregovarale, pa tužitelj stoga smatra da je id. odredba suprotno načelu svjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu njega - tužitelja kao potrošača. Nasuprot tome, tužena banka osporava sve takve navode tužitelja i tvrdi suprotno da je predmetna naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjana ugovorena, te bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, pa kao takva nije prouzročila nikakvu (a još manje „znatnu“ neravnotežu između stranaka. Osim toga, sporno je da li je nastupila zastara za id. utvrđenje i potraživanje tužitelja.

5. Vezano uz navedeni spor treba reći da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio na snazi i u primjeni Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., 46/2007., 79/2007., – u nastavku teksta: ZZP), kojim je u članku 81. stavkom 1. ZZP propisano: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." Stavkom 2. tog članka bilo je propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca." Nadalje je stavkom 4. toga članka bilo propisano: "(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.", dok je člankom 87. stavkom 1. id. ZZP-a (Zakona o zaštiti potrošača) propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništeta, a u stavku 2. tog članka određeno je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

6. U odgovoru na tužbu tužena je banka dakle u pravilu tvrdila da su tužitelju prethodno zaključenju ugovora o kreditu bili poznati podaci o plaćanju i visini naknade, te da je tužitelj dobio personaliziranu informaciju o naknadi koja se plaća vezano uz uslugu podizanja kredita, isto tako da mu je bilo poznato kako se naknada određuje u skladu s Odlukom o Tarifi naknada kreditora t.j. u skladu s takvim općim aktom banke, te je dakle tužitelj imao jasnu, razumljivu i lako uočljivu odredbu kao i informaciju prije zaključenja ugovora o plaćanju takve naknade.

7. Međutim, tužitelj tako nešto ne potvrđuje u svom iskazu već naprotiv prilikom saslušanja na glavnoj raspravi održanoj dana 20. svibnja 2026. iznosi kako je otišao u auto kuću jer je trebao podići kredit. U to vrijeme je radio u jednoj firmi u Zagrebu pa se prebacio u Zagrebačku banku iz RBA banke, te je u to vrijeme „bilo popularno podizati kredit u Švicarcima“. Štoviše, bile su reklame da je to najpopularniji kredit, te je njemu bio potreban kredit za auto jer je putovao u Zagreb na posao, pa je dakle podigao kredit u toj banci. Pri tom mu je službenica u banci potvrdila da može podići kredit u toj banci, ali mora pridonijeti tri platne liste kako bi se odobrila visina kredita prema visini plaće. Tako je postupio, a onda mu je rečeno da će mu se banka javiti kad pripremi ugovor. Nakon toga je pozvan u banku i predan mu je ugovor na potpis, te je u istom pogledao samo osobne podatke i provjerio broj šasijske vozila „jer su ga unaprijed upozorili da provjeri taj podatak“ kako isti ne bi bio krivo upisan u ugovor. Nastavno ističe kako su radnje prilikom potpisivanja i s tim u vezi protekle vrlo brzo obzirom je bila „gužva u banci te on nije dobio nikakva posebna objašnjenja vezano uz sklapanje ugovora, a nije mu niti rečeno da će morati platiti nekakvu naknadu za sklapanje ugovora“, što doslovno ističe.

7.1. Na upit svojeg punomoćnika štoviše iznosi da mu nikad nije bilo objašnjeno zašto je morao platiti takvu naknadu, te je tek nakon godinu dana na izvodu kredita vidio da mu je naplaćena naknada. Na upit je li (uopće) mogao pregovarati „o nekoj ugovornoj odredbi“ tužitelj odgovara niječno odgovorom „NE“ i nastavno iznosi da je kupljeno vozilo koristio u osobne svrhe radi odlaska na posao iz Duga Rese u Zagreb, a kako je već naprijed navedeno. Na upit pun. tuženika da li je u ugovoru o kreditu vidio odredbu o naknadi odgovara također s odgovorom „NE“, kao i na upit je li pročitao ugovor o kreditu prije potpisivanja. Naime, pobliže iznosi da dakle prije potpisivanja nije pročitao ugovor o kreditu jer je sam ugovor imao 5-6 stranica, a u banci je dakle bila gužva i on nije dobio nikakva posebna objašnjenja kod sklapanja ugovora, pa je samo „letimično pogledao podatke u ugovoru i provjerio kako je već naprijed navedeno osobne podatke i podatke o vozilu uz visinu kredita, a ne i ostalo jer dakle nije upozoren niti je dobio ikakva „posebna objašnjenja“. Na upit je li tražio objašnjenje vezano uz plaćanje naknade sukladno se očituje kako u vrijeme potpisivanja ugovora nije ni znao da mora platiti takvu naknadu, pa naravno nije ni mogao tražiti objašnjenje za to, a ni kasnije nije tražio objašnjenje jer je kredit već bio realiziran. Također dodaje da nije posebno vodio ni brigu o tome koliko mu se naplaćuje na ime kredita iz mjeseca u mjesec, već je tek godinu dana nakon toga kod prvog izvoda vidio kako se povećava rata za otplatu kredita i vidio je da mu je naplaćena naknada za obradu kredita. Stoga dakle istom nije ni mogao prigovarati, a isto tako i sukladno tome odgovara da u vrijeme podizanja kredita nije tražio na uvid ni Odluku o tarifi naknade jer dakle nije ni znao da plaća (nekakvu) naknadu. Također na upit je li izričito tražio izmjenu kakve odredbe u ugovoru sukladno niječno odgovara odgovorom „NE“.

8. Opće je pak poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koje reguliraju materiju kreditiranja kakva je sadržana u predmetnom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a utvrđuje se da se i nije pojedinačno pregovaralo, niti se dakle moglo pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi jer je tužitelju predložen već unaprijed sastavljeni ugovor koji je trebalo samo potpisati. Tužitelj pri tom nije upućen na odredbe ni rizike, a tvrdi i da nije imao vremena pročitati ugovor niti da je imao saznanja o potrebi plaćanja kakve naknade. Osim toga, razvidno je da je tužitelj zaključio id. Ugovor s tuženikom kao fizička osoba, što mu u odnosu na banku kojoj je davanje kredita jedan od uobičajenih poslova i proizvoda bankarske djelatnosti kojom se tuženik bavi, daje status prosječnog potrošača. Pri tom provedeni dokazi i napose iskaz tužitelja potvrđuju da tužitelj dakle nije s tuženikom pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi, već je prihvatio i potpisao ponudu koja mu je predložena od strane tuženika u formi ugovora, te je isti ugovor bio unaprijed sastavljen po tuženiku. Slijedom toga je ujedno za zaključiti da se radi o tipskom ugovoru, koji se zasigurno i ne razlikuje od drugih ugovora kakve je tuženik zaključivao u to vrijeme s drugim korisnicima kredita. Takav tipski ugovor o kreditu evidentno je sastavljen od strane pravne službe tuženika, pa kao takav nije ni bio podložan promjenama ili pregovorima s klijentom, a tužitelj nije ni mogao utjecati na isti već je samo potpisao ugovor i poštivao ugovorne odredbe koje su bile unaprijed sročene i pripremljene od strane banke, pri čemu je predmetna naknada nesporno naplaćena tužitelju.

9. Dakle, tužitelj je naveo da nije ni znao da mu se naplaćuje kakva naknada niti mu je išta od tog bilo poznato od ranije, ali takva okolnost je li uopće znao ili prije zaključenja ugovora nije znao da o postojanju naknade koju bi trebao platiti, u pravilu

i ne utječe na zakonitost ugovaranja iste, obzirom je za rješavanje odnosa među strankama od bitnog značaja utvrditi je li tužitelj mogao i na koji način je mogao utjecati na plaćanje same naknade i visinu iste u uvjetima u kada je već tužena banka propisala sve s tim u vezi. Prema tome se u konkretnom slučaju ni ne utvrđuje da je mogao utjecati. Uostalom, tužena banka ni ne tvrdi da je tužitelj mogao utjecati, a ne tvrdi ni da se o id. naknadi individualno pregovaralo. Kod toga ni okolnost je li tužitelj pročitao spornu odredbu ugovora ni nije od utjecaja na prosuđivanje nepoštenosti same odredbe, jer je sukladno naprijed navedenom i propisima koji se primjenjuju u predmetnom slučaju bitno za utvrditi je li o istoj odredbi tužitelj uopće mogao pregovarati, koji odgovor je niječan, a je li ista odredba uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima stranaka, a utvrđuje se da je uzrokovala neravnotežu.

10. Člankom 3. stavkom 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

11. Nesporno je da je tužena Banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredita, te ima zaposlene djelatnike i čitavu postavljenu infrastrukturu za obavljanje takvih poslova, a sve troškove ugovora o kreditu kao što je solemnizacija snosio je tužitelj, pa zapravo iz predmetne ugovorne odredbe nije jasno koji su to posebni troškovi koji su nastali samo zbog tužiteljevog ugovora. Također tužitelj osnovano ističe da je nejasno na što se naknada odnosi, obzirom u samom ugovoru o kreditu nije navedeno na što se odnosi "naknada za izvršenu uslugu kreditiranja koju plaća Korisnik kredita u visini od 3,30% od iznosa odobrenog kredita, jednokratno "prilikom prvog korištenja kredita".

12. Nadalje, u članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., nadalje ZOO, propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužiteljice naplatiti nikakvu "naknadu za izvršenu uslugu kreditiranja", a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna i primjenom ZOO-a.

13. Valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni.

14. Dakle, tuženik u smislu odredbe stavka 4. članka 87. ZZP-a nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo o spornoj odredbi sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, te je evidentno da tužitelj nije ni mogao imati utjecaja na sadržaj sporne odredbe, pa je za zaključiti da se radilo o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 81. ZZP, a što za posljedicu ima ništetnost sukladno citiranom članku 87. stavku 1. id. ZZP-a.

15. Slijedom svega navedenoga prihvaćen je kao opravdan tužbeni zahtjev za utvrđenje kao u točki I. izreke i daljnji zahtjev tužitelja da mu tužena banka vrati naplaćeni iznos naknade u visini od 196,18 eura (ranije 1.478,15 kn), zajedno sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 06.03. 2007. kada je taj iznos naplaćen od tužitelja, pa do isplate, po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a koju tužitelj pobliže precizira u Troškovniku predanom na zaključnom ročištu.

16. Najzad, navedeni postupak je proveden i odluka donesena, jer nije prihvaćen kao opravdan prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, prema stavu Vrhovnog suda RH na koji upućuje tužitelj, i to pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.g., zastara nastupa istekom 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Kako je pak ovom tužbom tužitelj tražio i utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje traži isplatu, utvrđuje se da će zastara početi teći tek po pravomoćnosti dijela presude kojim se utvrđuje ništetnost id. odredbe. Takav stav je osim od strane VSRH-a zauzet u brojnim drugim odlukama iz sudske prakse koje su donesene nakon takvog mišljenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, primjerice u odluci Županijskog suda u Zagrebu broj GŽ-2406/18), pa id. prigovor nije prihvaćen kao osnovan.

17. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – u nastavku teksta: ZPP), te je trošak tužitelja odmjerjen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22., 126/22., 138/23. i 107/25. – u nastavku teksta: Tarifa) u visini od 25 bodova (vrijednost predmeta spora iznosi 196,18 eur). Tužitelju je kao opravdan dosuđen zatraženi trošak u iznosu od po 50,00 eur za sastav tužbe i sastav podneska od 02.02.2026.g., te za zastupanje na ročištu od 09.04. 2026. i 20. 05. 2026. Za zastupanje na ročištu objave odluke održanom 27.05.2026. tužitelju je priznat 50%-ni iznos troška od 25,00 eur, pa je tužitelju ukupno za naprijed navedene radnje priznat trošak postupka u iznosu od 225,00 eura odnosno trošak u iznosu od 281,25 eur uključujući pdv. Tom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe za tužbu i presudu u iznosu od po 13,27 eur, t.j. ukupno 26,54 eur, pa je sveukupno tužitelju dosuđen trošak postupka u iznosu od 307,79 eur kako je sadržano u točki III izreke sa zakonskom zateznom kamatom kao u točki III izreke ove odluke, koja je najzad precizirana u Troškovniku priloženom na završnom ročištu.

U Karlovcu 27. svibnja 2026.

Sudac:
Vesna Gračan

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu, pismeno u tri primjerka putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu.
2. Tuženiku po pun. iz OD Porobija & Porobija iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-30888-a6666**

Kontrolni broj: **07cd5-001e7-aa3f2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.